

Mai no t'oblidarem, Bobi

A Torrelles de Llobregat hi ha un extens cementiri per a petits animals. S'anomena «The Loved Ones» i hi ha enterrats més de quatre mil animals domèstics. Esnobisme i patetisme, entre nínxols i tombes

Eduard Company i Fonts

Si haguéssim de fer cas de la gent, al cementiri hi hauria enterrats no tan sols gossos i altres animals de companyia, sempre més petits, sinó que hi hauríem de tenir cavalls, cocodrils... Sí, cocodrils, et sorprendries si sabessis la de trucades que hem rebut al llarg d'aquests anys per demanarnos d'enterrar cocodrils; a Barcelona n'hi ha més que no ho sembla...»

Així s'expressa el senyor Padró, director comercial del Cementiri per a Petits Animals, «The Loved Ones», situat al terme municipal de Torrelles de Llobregat, i que, segons resa la publicitat, és el número u de l'estat.

«És el primer que ha existit a tota Espanya i, potser, recalca-ho bé, aquest potser, que n'hi havia hagut un a Castelldefels, però més petit, i que actualment no sé si funciona, bé, potser, et deia, l'únic que hi ha en tot el país. La idea —comenta el senyor Padró— no va ser cap invent. El que vam fer va ser importar-la d'altres països, on els cementiris per a animals de companyia eren una cosa normal; inclús al Marroc i a Portugal, n'hi havia, tot i que estan considerats països més endarrerits que el nostre. Vam començar-lo l'any 1972, seguint la idea d'un veterinari, el senyor Carles Muñoz Garcés, ja que creiem que era necessari per a un concepte de tipus social i també psicològic».

Aproximadament a vint quilòmetres de Barcelona, s'alça «The Loved Ones», cementiri d'animals domèstics o, com se'l coneix popularment, «El cementiri de gossos». El lloc, a pocs minuts de Torrelles de Llobregat, famós també pel complex «Catalunya en miniatura», és extremadament bonic, envoltat de boscos de pins sense cremar, i on pot sentir-se encara cantar els ocells i l'udol del vent al passar entre els arbres.

«Com a urbanisme funerari, el cementiri és dels millors del món. El de París és molt més gran, però no està tan ben construït com el d'aquí. Una vegada al mes ve un autocar de Barcelona, que duu gent que el vol visitar».

«Cada enterrament —explica el senyor Padró— val onze mil pessetes, i si nosaltres hem de fer el trasllat de l'animal, són mil sis-cents pessetes, per despeses de manteniment, i no hi ha diferència de preu per a nínxol o tomba».

Segons Josep Gimeno, un dels tres socis, junt amb el senyor Padró i el pare de la idea, el veterinari, Carles Muñoz Garcés, «no hi acostuma a haver preferències entre tomba o nínxol; posa que la gent se'ls reparteix en un cinquant per cent, meitat i meitat».

Josep Gimeno és el director del Recinte, viu en una masia molt propera al cementiri i es dedica a fer de pagès, tot i que s'encarrega de mantenir en ordre l'indret funerari. «Hi vinc molt sovint —comenta—, per exemple, ara que s'estan fent nínxols nous, doncs, ajudo quan puc al paleta. Jo enterro els animals i dono informació a la gent que ve a visitar el cementiri. Als enterraments acostumen a ser presents els amos de l'animal gairebé en un noranta per cent dels casos, i, si bé tot depèn molt del temperament de les persones, a vegades he vist escenes de gran patetisme, vertaders drames en què la gent plora amb tot el cor».

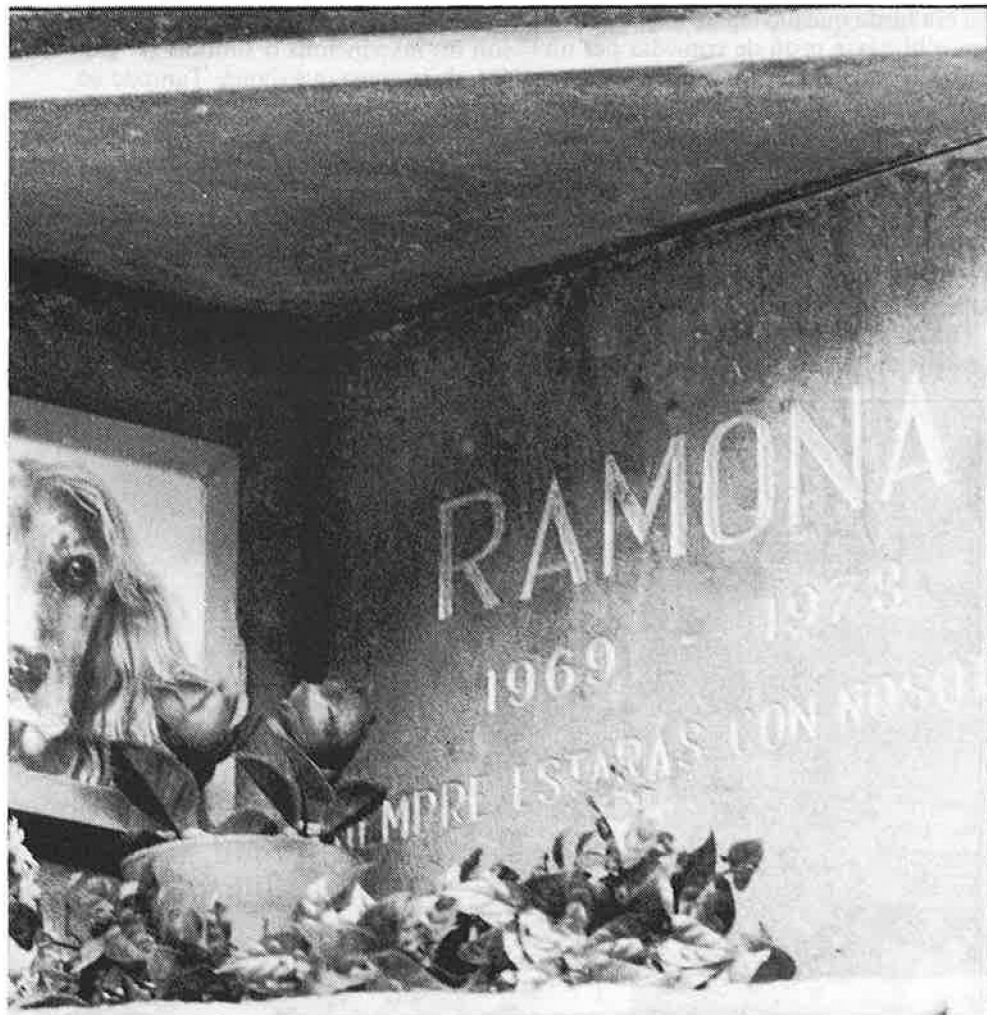
L'entrada al cementiri, lliure sempre durant el dia, està guarnida amb una arcada de pedres amb la inscripció «The Loved Ones», amb un gran cor que substitueix la lletra «O». A banda i banda, la seva traducció al català i castellà, «Els sers estimats» i «Los seres queridos». De sobte, una volta franquejada la inscripció, s'inicien les tombes, una gran renglera a banda i banda, amb distinta configuració estètica cadascuna. Normalment, però, totes acostumen a estar ben guarnides, i poques són les que no tenen làpida, ni que sigui reduïda a la mínima expressió. Quant al material, hi impera el marbre, blanc o negre o una mescla, de qualitat diversa i també de diferents grandàries; algunes, tanmateix, són de pedra o fusta.

«Resulta estrany —explica el senyor Muñoz Garcés, veterinari i soci del cementiri— com d'arrelada està la necrofilia entre la gent que posseeix animals domèstics, molt més que si els

H
C
u
*

morts fossin persones. És molt fort».

«De qualsevol manera —afegeix el Sr. Muñoz Garcés—, les tres plagues de la societat actual, la soledat, l'alcoholisme i la drogaaddicció, tenen un bon remei en els animals domèstics. La gent se'n riu, però els animals de companyia curen millor l'histerisme que qualsevol psiquiatre».

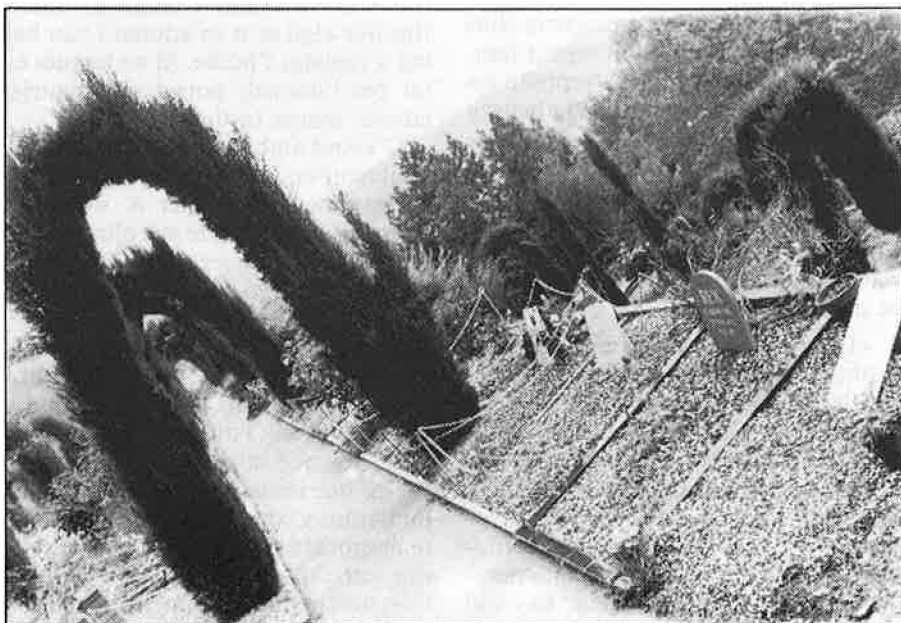
«Respecte al que et deia de la necrofília, l'any passat vaig convocar un concurs sobre el tema, a veure qui podia, científicament, demostrar aquest amor pels animals morts, però no s'hi va presentar ningú; no obstant això, aquest any el tornaré a convocar».

El cementiri dels gossos consta de cinc pisos, esglaonats a la muntanya. N'hi ha un, el darrer, que sols conté nínxols; els altres quatre estan configurats per tombes i nínxols en una proporció bastant equilibrada. A la part posterior del recinte es poden contemplar dos monuments evocadors. L'un és un arc de pedra amb el rostre d'un gos escolpit al capdamunt, i l'altre, una espècie de tòtem fàl·lic —molt semblant, en dimensions petites, és clar, al que hi ha a la plaça de San Pere del Vaticà— on resalten un munt de plaques commemoratives en els idiomes més inversemblants.

Segons el senyor Padró, «les inscripcions que hi ha en el tòtem diuen, en totes les llengües, 'Homenatge al Veterinari Proteccionista del Món'. Sí, ja ho crec que hi és en català, i la més grossa de totes; més grossa que la que està en català no n'hi ha ni n'hi haurà cap».

R. CUGAT

«Resulta estrany con d'arrelada està la necrofília entre la gent que posseeix animals domèstics, molt més que si els morts fossin persones».

«L'altre monument, el del gos —explica—, és un monument al gos desconegut. La idea va sorgir quan ens van portat un gos per a enterrar que pertanyia a una senyora que tenia una filla sorda-muda, de la qual el gos es va encapritxar, i va ser-li el millor company. Va passar, però, que no van poder pagar gaire temps la tomba, i llavors, en adonar-nos que podien haver-hi molts casos semblants, vam decidir retre un homenatge a tots aquests animals que anònimament serveixen de consol a moltes persones necessitades. I és que, em sap greu dir-ho, però està demostrat que el gos té uns sentiments més bons que les persones».

En les tombes del cementiri usualment es troben epitafis de tota mena. Cal tenir en compte que hi ha, allí, més de quatre mil animals de companyia enterrats. Els epitafis més escarits es redueixen a la inscripció del nom del gos i de l'any de neixement i de mort. Els més corrents són, el «no t'oblidarem mai», el «al nostre fidel amic» i el «sempre estaràs amb nosaltres». Quant al nom dels animals, són tots tallats pel mateix patró: Bobi, Sultàn, Drac, Dic, Foster, Ketti, Ruski, Tom, Neblita... I d'altres més romàntics, com Byron; cinematogràfics, com Bamby; enyorosos, com ye-ye, etc.

Uns exemples, ara, d'epitafis: «César, el papà y la mamá te lloran»; «A nuestro periquito Tito»; «El més dolç i bo...»; «Cala, cuanto te echamos de menos»; «Chiqui, al millor company de la nostra vida»; «Llop, fes sonetes, bon amic, doncs la flama del teu record, viurà per sempre desperta dins del nostre cor»; i un, molt repetit també, que diu: «En este lugar/reposan los restos de un ser/que poseyó la belleza sin la vanidad/, la fuerza sin la insolencia,/el valor sin la ferocidad,/y todas las virtudes del hombre sin sus vicios./Este elogio, que constituiria una absurda lisonja/sobre cenizas humanas,/no es mas que un justo tributo a la memoria de...»

«D'anècdotes, te'n podria explicar moltes —diu el senyor Gimeno, director del Recinte—. Una vegada vam enterrar el gos d'un cec, el seu gos-guia, i un home acompanyava el cec, suposo que un familiar, que es mantenia a distància. Quan li vam consultar si volia nínxol o tomba, el cec va preguntar què era el més bonic, i d'una parella de joves, d'uns vint-i-cinc anys, el noi va contestar-li que les dues coses eren boniques, i el cec li les va fer descriure. Mentre ho feia, l'acompanyant del cec va començar a protestar, que

si era tard i que havien de tornar, i que ja n'hi havia prou de comèdia per un gos. El cec, a qui el gos-guia havia conduït durant dotze anys, va contestar: 'Jo no duc un gos, sinó el meu millor amic'. I llavors, si s'havia mantingut íntegre, ja no ho va resistir i es va posar a plorar. Ens va fer molta pena a tots».

«Una altra anècdota va ser la de l'home que va dur-nos el seu gos, que li havia salvat la vida. Va ser en un accident de cotxe, quan es va estibar

Els epitafis abasten des de la simple inscripció del nom del gos al poemari més extens.

per un barranc. L'home havia quedat empresonat entre la ferralla, i el gos, que va aconseguir sortir-ne, va pujar fins a la carretera, a demanar ajuda, fins que algú se'n va adonar i van baixar a rescatar l'home. Si no hagués estat per l'animal, potser se n'haurien donat massa tard».

D'acord amb aquestes anècdotes, és fàcilment endevinable que els epitafis corresponen, el primer a: «Gracias, Bozo, por ser la luz de mis ojos durante doce anos». I la segona: «Tú me salvaste la vida y yo no pude hacer lo mismo por ti».

Hi ha altres epitafis corpreneadors: «Dama, l'única que m'ha estimat»; «Nunca he tenido mas amiga que la que aquí yace»; i un que té història: «A todos los que salvaste te recordamos, y a los que rescataste sin vida arriba te mimaran, y como Dios quiere a todos, te nombrará su guardián». Aquest últim correspon a un pastor alemany que, tot i pertànyer a un particular, era cedit, per rescatar persones colgades o desaparegudes, als bombers o a la Creu Roja. Gràcies a ell molta gent és viva encara.

El que hi ha prohibit en el cementiri són les inscripcions o símbols religiosos, de la mena que siguin. Tampoc no es fan rituals d'enterrament ni coses semblants. L'únic que se celebra és la Diada de la Rosa, el tercer diumenge de març. Es un dia festiu amb actes culturals, folklòrics i musicals, en homenatge al gos de companyia. Els qui hi assisteixen planten flors, però no en duen de tallades, ja que la festa és un homenatge a la vida. «No et creguis —diu el senyor Padró—, que és una co-

" r n i m m tant -

• «55BT-

sa internacional, fins i tot un any va venir la Tuna de Mèxic».

A causa dels preus de les tombes i els nínxols —tirant a barats—, la gent que hi té enterrats animals domèstics tant poden ser de classe alta com baixa. «Jo diria —comenta el veterinari, senyor Munoz Garcés— que és més aviat de persones de classe mitjana o baixa, ja que els rics acostumen a tenir finques pròpies i immenses on enterran els seus animals de companyia».

«Sí, sí que n'hi ha, de gossos cèlebres —continua el Sr. Munoz Garcés—. Per exemple, el de l'Odette Pinto, el de l'Antonio Vargas, sí, home, del Molino; el del Pau Porta, el seu gos que el José Maria García va fer famós quan el va filmar en vídeo mentre el passejava el majordom, i que es deia Óscar, el gos, ¿eh?; ja veuràs la tomba. I d'altres, però ara no els recordo».

«Els animals més inusuals que hi tenim enterrats —explica el senyor Gimeno, director del recinte— són dos esquirols, tortugues, un pollastre i una mena de guineu africana».